

PHONG TRẦN QUÁN

CỌP NGÒI ĐÁY GIỀNG

TRẦN PHONG

Xã hội ta, tức xã hội An Nam Xã Nghĩa, đầy rẫy những nghịch cảnh mà cái nghịch cảnh mang tính bi hài kịch “cười ra nước mắt” là cảnh các “anh hùng Điện Biên”, “anh hùng chống Mỹ cứu nước” bị Đảng ta vất ra đường như vất vỏ chanh. Kinh tế thị trường với cái đuôi XHCN làm gì có đất sống cho các anh hùng hậu chiến, nên dân gian mới có thơ rằng:

“Đầu đường đại tá vá xe

Giữa đường thượng tá bán chè đậu đen”

Các cựu tướng lãnh tuy không phải vá xe, bán chè để kiếm sống nhưng bị bỏ quên như những chiếc áo rách. Lâu lâu các tướng công cũng cất tiếng phản nộ nhưng chỉ là tiếng gầm gừ “hồ nhơ rừng” trong cũi XHCN. Người dân Hà Nội gọi họ là “Cọp ngồi đáy giếng”, ngay cả Võ đại tướng công cũng không thoát nghịch cảnh này.

Sau đại hội đảng VII, Võ tướng công bị gạt ra khỏi BCT, từ địa vị “đại tướng cầm quân” tướng công bị phe Lê Đức Anh hạ bệ, đánh tụt xuống vai trò “cầm quân chị em” nhưng đại tướng vẫn can trường “cầm quân chị em”, chắc là theo gương lòng tròn của Hàn Tín, nín thở qua sông để chờ thời. Nhưng các đại gian thần Mùì, Anh sống dai quá, rề cái rề con bám khắp nơi nên tướng công không có cơ hội phản công.

Bảng đi hàng mấy thập niên nhạt nhẽo, vô tình, bỗng đâu vào cuối tháng rồi, hết cung vua tới phủ chúa tranh nhau đi chúc thọ 100 tuổi tướng công, cứ làm như tướng công sắptrăm tuổi thật. Chưa hết, còn có tin đồn Đảng sẽ thăng quân hàm Nguyên Sóiai cho tướng công. Nhiều “lão tướng” cảm động, lệ rơi ướt đầm “chiến bào”, hồi hộp chờ đến lượt mình được phong quân hàm nguyên sóai, trong khi những kẻ “trong chăn” thì bầm bụng cười thầm.

Đầu tiên là Tể tướng Ba Dững, ôm mấy chai X.O., cười chuyên cơ 7 triệu tiền đô của đại gia Hoàng Anh Gia Lai ra Hà Nội, đến tận nhà tướng công chúc thọ. Tùy tướng của tướng công dẫn tể tướng vào phòng khách, thưa cha:

- Thưa đại tướng có thủ tướng tới thăm.

Tướng công vì trọng tuổi nên có phần ngễnh ngãng, nghe câu được câu chẳng, bực mình gắt:

- Tướng nào, già hay trẻ?
- Dạ không ! thủ tướng Dững đây ạ.

Tướng công ghé tai viên tùy tướng: “Hắn lại muốn mưu sự gì đây, chưa gỡ được cái xương Vinsashin mà đã lo nhảy lên ghế tổng bí thư, thật quá quắt”. Nói xong tướng công chống gậy ra tiếp khách quý. Vừa thấy mặt Võ đại tướng là Ba Dũng chạy áo tới ôm chầm lấy tướng công, miệng liền thoắng:

- Xin chúc mừng đại tướng phúc như Thái sơn thọ như Nam hải. Chúc mừng đại tướng sắp lên chức nguyên soái

Hàn huyền được vài câu thì tướng công ôm ngực chặn cơn xuyên hỏi tể tướng:

- Thủ tướng có còn ý định cho Tàu khai thác bauxite nữa không?
- Dạ thưa đại tướng, khai thác bauxite là chính sách của BCT nên không thể bỏ được.

Tướng công cười nhạt, lấy cốc một đề đuổi khách. Ba Dũng cười khẩy vỗ vai viên tùy tướng của đại tướng: “Ông lú lẫn rồi, quên hết chủ trương lớn của Đảng”. Đợi “quái khách” ra khỏi cửa, Võ nguyên soái mới bảo viên tùy tùng:

- Anh đem mấy chai rượu của Ba Dũng đồ đi ngay.
- Ủa rượu của Ba Dũng là thứ thượng hảo hạng mấy nghìn đô một chai đấy ạ.
- Sao anh ngây thơ thế, rượu của hắn là rượu Dương Bạch Mai đấy.
- Thưa Dương Bạch Mai là rượu gì ạ?
- Anh không biết chuyện Dương Bạch Mai bị BCT đầu độc bằng nước ngọt à.

Nghe tin tể tướng đã đến tư gia chúc thọ Võ nguyên soái, Nông vương giật mình, cho vời mấy cận thân, tức tốc đi chúc thọ nguyên soái. Tôi cho vị tướng già đã hết lộc mà vẫn bị triều đình lợi dụng cái vang bóng một thời của mình. Tướng công ra tận ngõ đón Nông vương, khiến mặt rồng hơn hờ, cười toét tới mang tai: :

- Đảng và Nhà nước luôn luôn nhớ tới công lao vĩ đại của đại tướng.
- Quý hóa quá, Tổng Bí thư trông tráng kiện lắm, còn gánh vác việc đảng vài khóa nữa.
- Dạ ! không dám, xin để các đồng chí trẻ thay thế.

Nông vương đem hộp sâm Hàn quốc trao tận tay tướng công nói là để tướng công thọ thêm vài chục tuổi nữa. Tướng công cảm động lắm vì cứ nghĩ rằng BCT đã xếp mình vào Bảo tàng Viện quân đội nhân dân. Cho nên ý định moi móc vụ loạn thần Nguyễn Chí Vịnh ra hành tởi Nông vương đành bỏ qua. Nông vương thấy tướng công vui vẻ bèn kể hết cho tướng công nghe âm mưu xóan đoạt của phủ chúa. Tiếc rằng tướng công bị eo-dai-mơ nặng nên cứ lẫn lộn người trong cung vua với người ngoài phủ chúa. Nông vương chán nản bỏ về. Viên tùy tướng lại hỏi tướng công về việc xử lý mấy củ sâm của Nông vương ban tặng. Tướng công cười cay đắng:

- Chắc gì là sâm Cao Ly, hắn ưa chơi đồ dỏm lắm. Chỉ sợ là sâm Trung quốc thì uống vào là bỏ mạng thôi.

Khi Nông vương về tới cung thì đã thấy tướng “Ba Không” Nguyễn Chí Vịnh chờ sẵn ngoài sân rồng. Tướng Ba Không kéo long bào tâu:

- Nghe nói anh đi chúc thọ lão Văn (tức tướng Giáp). Hắn đã hết thời anh dựng hắn dậy như vậy có khác nào nổi giáo cho bọn đàn em hắn đâm em không.

Nông vương xoa cằm cười sảng khoái:

- Chú sắp làm lớn rồi mà thiếu sâu sắc như vậy khiến tôi lo quá. Ta ban cho hắn cái hữu danh vô thực là để mua chuộc bọn tướng tá đàn em hắn, càng già lại càng há danh, bọn đàn em hắn ngửi thấy mùi danh lợi là xa lánh hắn. nguyên soái mà không có quân thì như cọt ngồi đáy giếng, làm gì được. Ba Dũng dùng lão Văn để mua chuộc quân đội giúp hắn lên ghế tổng bí thư, nên mình phải tiên thủ hạ vi cường, chú hiểu chưa.
- Nếu anh phong chức nguyên soái cho lão thì cũng phải nhớ tới ông bố nuôi của em. Ông mới là đại công thần của phe mình.
- Chú cứ yên chí. Có Võ nguyên soái thì phải có Lê Đức Anh (Lê Đức Anh). Chuyện này mình cho lão họ Phùng phục viên để chú lên thay. Chú nhớ tới cháu Tuấn nhé. Trăm sự tôi nhờ chú đấy.
- Anh yên tâm, nhân cơ hội Bắc kinh ra lệnh cho ta tuyên bố chính sách Ba Không em đã nhắc nhở họ về vụ cháu Tuấn rồi.
- Tốt lắm! thôi chú về nghỉ đi. Tôi phải họp với bọn nội gián của mình ở trong Nam. Họ sẽ xúi cánh lão thành cách mạng làm kiến nghị tố cáo Ba Dũng tham nhũng trong vụ Vinashin.
- Cũng khó đấy anh ạ. Ba Dũng được bọn đại gia yểm trợ hết mình nên ở trong Nam hắn vững lắm. Mạnh vì gạo bạo vì tiền mà hắn thì tiền rừng bạc biển nên muốn quật hắn ngã thì mình phải dụng mưu cũ, gài hắn vào tội làm cho CIA Mỹ. Hắn có đầu rể là Việt kiều Mỹ cả nên không khó lắm.
- Chưa cần tới độc chiêu đó, nếu vụ Vinashin không quật nổi hắn thì mới tính kế khác.
- Em chỉ sợ phe trong Nam ôm được Mỹ thì mình mệt lắm.
- Thì ta xúi Bắc kinh ra oai tập trận dài dài ở Biển Đông thì Mỹ cũng phải cúp đuôi nữa là bọn chúng.
- Lỡ Mỹ nó không sợ thì sao?
- Nó không sợ Tàu nhưng ta cứ nửa nạc nửa mỡ thì đời nào nó dám nhảy vào.
- Anh mưu lược còn hơn Gia Cát Lượng. Bái phục! bái phục.

Hôn quân và loạn thần, kẻ tung người hứng coi thiên hạ như cỏ rác. Hết ý!